

giften forfalder til Udbetaling. Ved denne Maade at stille Sagen paa, kan der komme Krav paa Finantæsbestyrelsen, som kunne være uventede, naar der ikke holdes en meget stor Kasse. Nu have vi seet, at vor Finantæsbestyrelse i det Hele taget har en besynderlig Ellbøielighed til at holde store Kasser, og den foregiver stadig, at den bliver overvældet af Fordringer, som den maa fyldestgjøre. Hvorledes værger man sig paa andre Steder derimod? Hvorledes værge Finantæsbestyrelserne sig derimod? Derved, at de bevilgede Udgifter ved kongelig Forordning fra Finantæsaarets Begyndelse fordeles maanedsviis saaledes, at altsaa ingen til Udgift berettiget, eller for Udgift ansvarlig Minister kan give Anvisning paa et større Beløb hver Maaned, end en Tolvtedeel. Derved bliver Controllen ogsaa sat istand til at vaage over, at Kasserne ikke indeholde unødvendige store Summer, og at det, der er mere i Kassen end det, der nødvendigviis kan kræves i een Maaned, findes der paa en for Statskassen fordeelagtig Maade, da man jo, naar man veed, at Pengene ikke skulle bruges i denne Maaned, kan have dem liggende i en anden Form, end naar man veed, at de skulle bruges i Maanedens Løb. Til denne Bestemmelse slutter sig paa en vis Maade § 19. Det er blevet meget omtalt, at man ikke kan til hver Dag opgjøre Renten for de Summer, som ligge i Kassen, eller som der kunde disponeres over, fordi man kun vidste det maanedsviis — fra Begyndelsen af hed det: kvartalsviis, men dernæst fandt man dog, at man vidste det maanedsviis, og jeg troer, at man tilsidst kom til, at man vidste det fra hver 15de til 15de Dag, eller fra hver 10de til 10de Dag. Her er et Middel anvist, som anvendes meget almindeligt, som er ganske simpelt og som tillige indeholder en meget vigtig Kassecontrol og det er, at man hver Dag uden Undtagelse opgiver: jeg har taget Saameget ind; jeg har givet Saameget ud, og jeg har Saameget i Behold. Dette vil jo ikke være vanskeligt, thi Possforfødselsen er saa let, Communicationen saa fuldstændig, og Arbejdet saa lidet. Dermed har man gjort et ganske væsentligt Fremfærd, og paa denne Maade

har Disponenten over Pengemidlerne en stor Lethed for at sige: jeg har Saameget mere end der behøves, og jeg kan derfor anvise dette der og sende dette derhen, og herved naaer man altid nærmere og nærmere hen til det, som er det Væsentlige, at Øderen ved en hurtig Circulation tager ind i den ene Lomme fra den hele Omsætning det, han giver ud i Statsydelse af den anden. Det er jo Forsmaalet for al god Finantæsbestyrelse, at Finantserne saa lidt som muligt borttage Circulationsmidler, som repræsenterer Arbejde og Verdi, og at Øderne i en saa høj Grad, som muligt, blive ved at være dem, der holde Kassen for Finantæsbestyrelsen saaledes, at Finantæsbestyrelsen har Saalidet i sine Hænder, som muligt. Derved bliver Forvaltningen simplere og paalideligere og det fører til, at den Fare, som der altid er ved, at den, der skal have Noget i sin Haand, kommer til at lade Noget glide ud imellem Fingrene, forsvinder i en meget væsentlig Grad. Naar man siger: „ja, men dette er Noget, der skeer saa sjældent“, saa svarer jeg: det skeer dog ikke saa sjældent, at det nok er værd at lægge Mærke til, og der er Ingen, som lider Skade ved, at man forhindrer det.

Den næste Paragraph, nemlig § 20, fastsætter kun, hvilken Form der skal anvendes, for at Udbetalinger kunne skee. Det er blevet bemærket, deels under Behandlingen af Finantæsløven og deels under Behandlingen af Revisorernes Arbejder, at Anvisningerne ikke altid nøiagtigt betegnede, hvorfor Pengene ere anviste, ligesaa lidt som Dviteringerne altid nøiagtigt godtgjorde, at den Ting, hvorfor der er givet Betaling, fuldstændig er præsteret. Der er en Ubestemthed tilstede i alle disse Forhold — jeg siger ikke dermed, at der er Underflab, jeg siger i det Høieste, at der af og til er nogen Uorden derved — men der er een Ting, som skeer, og det undertiden med Overlæg, og det er, at man skyder Ting ud, som til en vis Tid skulle betales, fordi man har en Fornemmelse af, at det paa den Tid er overskredet, og man dækker derfor ved en Interimsqvittering Betalingen à conto paa Noget, som er præsteret, men for hvilket man endnu ikke i dette Dieblit vil modtage de endelige Regnin-